

Valencianitzar el València

Després de la de Blasco Ibàñez, l'esquerra més famosa que València ha donat al món és, sens dubte, la de Mario Kempes. I l'acabem de perdre, com perdérem Don Vicent. A hores d'ara, estem sense esquerrans exportables, sense una esquerra homologable internacionalment, per molt que Billy Brandt s'enteste a donar les seues benediccions al PSOE. Se n'anat Kempes, i tot el món en sap el com i el perquè: el València no podia pagar-li els 24 milions de pessetes a l'any que l'argentí s'enbutxacava, per marcar un parell de gols de penal, uns altres des de fora de l'àrea i tres de rebot. Evidentment, un jugador així no era rendible, encara que quatre històrics hagen posat el crit al cel.

Ara, amb la seua marxa, diuen que el València vol valencianitzar-se. L'Athletic de Bilbao ha posat de moda allò d'abastar-se de jugadors nascuts en les seues escoles, i el València no vol ser menys. Tot i que sembla una tautologia, valencianitzar un club que porta aquest nom, no ho és. A banda de tenir en les seues files sudaques, centroeuropeus i andalusos, ocupant quasi sempre els llocs clau de l'equip, i el forn sagrat reservat a les figures, el València, com a club, ha viscut d'esquena a la societat valenciana. Per

no ser, no ha estat ni «blavero», amb totes les conseqüències. Sempre ha oferit una imatge molt més «espanyola», molt més propera a la internacional feixista, a la màfia, que a la burgesia valencianera local. A banda de Puchades i Claramunt, cap valencià no ha lluït en el València fins a convertir-se en l'«estrella» de l'equip. Han estat homes arribats de fora els qui han arrossegat les masses i s'han convertit en símbols de l'equip: de Wilkes a Kempes, passant per Waldo o Rep, el València ha estat menys o més important segons la categoria i el pes en dòlars de l'estranger de torn. Encara que quasi sempre, junt a ell, hi ha hagut un valencià de suport, un jugador

autòcton de *partenaire*, que hi ha fet de complement ideal i eficaç, per tal que l'estrella lluís i el seu fulgor arribàs al satèl·lit: Fuertes, Manó, Guillot... Ara mateix, Kempes ha deixat el centre a Tendillo, el defensa de Montcada que començà a destacar junt a l'argentí i que s'ha convertit en el seu successor indiscutible, com a líder i figura, dins i fora de l'equip. Tendillo té carisma entre les masses, molt especialment als ulls dels joves, i dels no tan joves, que perden el magí per tocar, tan sols, un extrem dels seus calçotets. No hi ha festa «palaciegua» ni acte social que vulga ser-ho que no compte amb Miquel Tendillo entre els invitats d'honor. Només falta

que Fuster impartesca la benedicció papal sobre els rullats cabells hel·lènics del defensa, perquè quede consagrat com el valencià més internacional que ara mateix tenim, malgrat les reticències del senyor Miquel Muñoz. Amb Tendillo com a gran figura, el València intenta donar una imatge autòctona. Sols hi ha dos errors: primer, que Tendillo no és davanter centre, encara que marque gols, i, per tant, no ocupa la punta de l'eix creatiu i culminador de tot el joc de l'equip. Segon, que, qualsevol dia, el fitxa el Barça per un grapat de milions, i el Mestalla es clavillarà de malediccions i pecats quan, habillat de blau-grana, el de Montcada talle, amb les seues potes de polp, les internades de Fernando, Sixto, Saura o Roberto. És el fat fatal dels elegits pels déus: morir enverinats per la gelosia traïdora de les seues antigues amants.

Miquel Tendillo, successor indiscutible de Kempes i jugador de casa

EL TEU COMBINAT EN CAFÈ NON